Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Og dette rikes evangelium skal predikeres i den ganske verden, til et vidnesbyrd for alle folk, og da skal enden komme.

(Math. 24: 14.)

NR. 18 | 1. SEPTEMBER 1925 | 4 AARG.

DE TRE GRADER AV HERLIGHET.

TALE AV APOSTEL MELVIN J. BALLARD I OGDEN TABERNAKEL 1922. OVERSAT AV ÆLDSTE OLE HANSEN.

(Forts. fra forrige nummer).

Hvad jeg har i sinde at forklare er, enten dømmer vi os selv til lange tidsperioder i fængsel, og derved holder vor aand skilt fra vore legemer, eller saa forkorter vi denne periode i forhold til hvor hurtig vi blir herre over os selv og vore syndige vaner. — Vi vil læse fra Paktens Bok 76 : 61: «Derfor, ingen rose sig av mennesker, men hellere rose sig av Gud, som skal lægge alle fiender under sine føtter. Disse skulle bo i Guds og Kristi nærværelse evindelig.»

O, hvor vidt omfattende dette er! Kan du fatte det, du som indgaar i celestial herlighet, dette privilegium at dvæle fremfor Guds og Kristi aasyn i al evighet. Hvor værdifuldt var det ikke at ha Jesus Kristus her paa jorden kun for tre aar til at utføre sin misjon — ikke Faderen — men bare Sønnen? Det var det mest storartede privilegium som verden nogensinde har hat. Hvad ville du gi her iaften for anledningen til at staa fremfor Sønnens aasyn i fem minutter? Du ville gi alt dit jordiske gods for et saadant privilegium, — kan du saa fatte og forstaa den fulde mening og betydning av den uttalelse, at de som indgaar i celestial herlighet vil faa anledning til at dvæle fremfor Guds og Kristi aasyn evindelig? — Det

alene, vil være nok til at betale enhver, for den kamp han kjæmper, for at vinde sin ophøielse. Sandelig! det overgaar alle jordiske rikdomme — ja ens liv, som en betaling for at faa lov til at dvæle fremfor Faderens og Sønnens aasyn evindelig, ville kun være en brøkdel.

Nu ønsker jeg at gi en forklaring, saa I kan fatte og forstaa Guds plan, hvilket gir os anledning til at dvæle fremfor hans aasyn. — Herren har skapt ved og gjennem sin søn Jesus Kristus, ifølge Mose bok, utallige verdener og mangfoldige er de som sand ved havets bred. I hver og en dvæler uten tvil en gruppe av hans barn. Hvorledes kan han saa dvæle i nærværelse av alle disse forskjellige grupper paa en og samme tid? Hvis du vil læse det 88. kapitel av Lærdommens og Paktens Bok, henimot slutten paa dette kapitel, der forklarer Herren det.

Herren fortalte Joseph Smith hvordan han betrakter disse sine riker, nemlig de utallige verdener, og han sa: «Jeg kjender dem. Jeg tæller dem». Og Moses undret sig og ønsket at vite angaaende dem. Gik Jesus Kristus til dem? Og var han en frelser for alle disse verdener? Men Herren sa til Moses: «Bare kundskap angaaende denne verden gir jeg til dig.»

Der er noget andet at lære efterat vi er gaat ut av dette liv, og jeg fryder mig i deltagelsen av videre og større kundskap, angaaende de ting som jeg ikke nu kan forstaa og fatte. Herren rørte ved Josephs forstaaelsesevne, naar han sa: Sandelig jeg kjender disse. De er lik en mand som eiede en aker, og han sendte en flok arbeidere til en bestemt del av sin aker og gav dem instruksjoner angaaende hvad de skulle gjøre og han sa til dem, at han skulle besøke dem i deres time og i deres tid. Han sendte ut en anden flok til en anden del av sin aker, og atter en anden flok, og til hver av dem gav han det løfte, at han ville besøke dem i deres time og i deres tid, indtil de alle ville bli gjort glade av den glæde som kommer, formedelst hans nærværelse. — Han ville besøke dem fra de første til de siste og fra de siste til de første i en evig omgang, hver i sin tid og hver i sin time.

Jeg antar at det er grunden til at det løfte er git, at

Kristus vil dvæle hos menneskene paa denne jord for et tusen aar, og dette vil bli vor dag og vor time, og da antar jeg at han vil gjøre som er skrevet i det 88. kapitel av Paktens Bok; han vil besøke andre riker, men mens han er borte fra denne gruppe vil vi allikevel være i hans nærværelse, i forbindelse med ham.

Hver mand og kvinde som indgaar i det celestiale rike vil befinde sig paa denne jord, hvilket vil bli en eelestial verden og vi vil kjende den som den jord paa hvilket vi før har levet.

Til hver mand og kvinde som indgaar i dette rike, vil denne jord være en *Urim* og *Thummim* og ved benyttelsen derav kan man lære angaaende alle riker som er nedenunder og likeledes det rike i hvilket vi bor, og saaledes er alle dybder aabenbaret til os. Den omtalte aabenbaring — 130. kapitel i Paktens Bok — fortæller os, at hvilkensomhelst der indgaar i det eelestiale rike skal motta en hvit sten, en *Urim* og *Thummim* av fineste klarhet, gjennem hvilket eieren formedelst Guds gave og kraft kan læse universet og erholde kundskap angaaende alle riker, ikke bare den jord vi bor paa, og saaledes kan vi fatte alle høider og dybder. Bare til dem som indgaar i eelestial herlighet er dette privilegium git, og saaledes er det mulig for Faderen og Sønnen at ha forbindelse og samtale med alle dem, som er værdige til at erholde et saadant venskap, om de end er fraværende. Den anden talsmand, akkurat som den Helligaand nu, har rettighet til forbindelse og makt til at utøve og samtale med ti tusen eller ti millioner sjæle paa en gang, hvilket har annammet daab og derved er kommet indenom denne toneeirkel og paa denne maate faat forbindelse. Hver mand og kvinde vil høre paa en gang og dvæle i hans nærværelse og til alle tider motta instruksjoner av ham.

Jeg burde kanske ikke opta saa megen tid med at omtale til eder muligheten av disse ting, naar I vet, at menneskets stemme er forhøiet tusen gange ved menneskers egen kløkt, og det er sagt, at ved at bringe en saadan «høittaler» som forhøier røsten tusen gange, kan man høre en flues gang saa høit, at det er næsten nok til at gjøre et

menneske døv. Menneskenes stemme kan forhøies et hundred tusen gange og paa denne maate høres over hele kloden. Hvis vi kan gjøre det, og vi gjør det til hver dag, hvad kjender saa Gud til saadanne ting? Saa meget mere end vi vet og kan fatte, saa vort fremskridt er bare en skrøpelig aapning av de store og evige sandheter, videnskap og kundskap, som Gud har.

Nu forstaar jeg litt angaaende det storartede besøk som Frelseren gav Nephiterne. De hørte en stemme, den var ikke høi, men allikevel gjennemtrængte den deres hjerter saa de skalv. Nu forstaar jeg at Gud vet hvordan det skal gjøres. Han kan være væk, men allikevel tale og alle de av hans barn som er værdige til det, vil høre ham, og i deres time og i deres tid vil de fryde sig i hans personlige nærværelse og for bestandig i hans venskap — venskapet av hans aand og hans personlige nærvær gjennem sine midler som han bruker, naar han konfererer med saadanne sjæle.

Jeg kan ikke i aften fortælle eder hvad dette menes: at erholde de velsignelser og privilegier, nemlig at dvæle fremfor hans aasyn for evigt. Jeg vet hvordan sjælen gjennemtrænges av glæde; jeg vet hvilken følelse der kommer over en ved at være fremfor hans aasyn bare for et minut. Jeg ville gi alt det jeg er, og alt det jeg haaber at bli for den glæde, at være i Mesterens nærværelse og at dvæle i hans kjærlighet og i hans naade for evigt.

«Disse er de, som han skal bringe med sig naar han kommer i himmelens skyer for at regjere paa jorden over sit folk. — Disse er de, der skulle ha del i den første opstandelse. — Disse er de, der skulle opstaa i de retfærdiges opstandelse. — Disse er de, der er komne til hans bjerg og til den levende Guds stad, det himmelske sted, det allerhelligste. — Disse er de, der er komne til englenes utallige skarer, til Enok og den førstefødtes almindelige forsamling og menighet. — Disse er de, hvis navne er skrevne i himmelen hvor Gud og Kristus er alles dommer. — Disse er retfærdige mennesker gjort fuldkomne, formedelst Jesum den nye pakts midler, der utvirket denne fuldkomne

forsoning ved utgydelsen av sit eget blod. — Disse er de, hvis legemer er celestiale.»

Jeg ønsker at I skulle lægge specielt merke til dette, for jeg vil komme tilbake til det om nogen minutter og akkurat nu vil jeg si, at det er stor forskjel paa et celestialt legeme og et terrestrialt eller et telestialt legeme.

«Disse er de, hvis legemer er celestiale, hvis herlighet er som solens glans, ja Guds herlighet, den høieste av alle, paa hvilken herlighet solen paa firmamentet er et sindbillede som skrevet er.»

Dette er betingelserne for at erholde de store privilegier og disse er de anordninger som maa overholdes for at indgaa i celestial herlighet.

Nu ønsker jeg for nogen faa minutter at sammenligne denne og de andre herligheter, og først vil jeg ta en kort oversikt over det store forraad som er i vente for den anden gruppe av vor Faders barn, og her er en forklaring over det, i det 71. vers:

«Og atter, vi saa den terrestriale verden og se: disse er de, som er av det terrestriale hvis herlighet er forskjellig fra den førstefødtes menighets, som har anammet av Faderens fylde, likesom maanens glans er forskjellig fra solens paa firmamentet. — Se, disse er de, der døde uten lov.»

Jeg ønsker at si, at vi vet ikke noget angaaende de love og anordninger som maa adlydes av dem som vil indgaa i telestial eller terrestrial herlighet. Alt som er blit git til os gjennem evangeliet, til og med daab i vand og haandspaalæggelse for den Helligaands gave, er midler til at berede mænd og kvinder til at indgaa i det celestiale rike. Vi bereder ikke kandidater for terrestrial eller telestial herlighet. Det er ikke det arbeide vi holder paa at gjøre. Jeg antar at efter dette liv i aandernes verden, iblandt de store skarer av vor Faders barn som er kandidater for det rike jeg nu omtaler, vil faa god forklaring paa hvad slags principper og love de maa adlyde og efterleve. Allikevel vet vi, at hvert knæ skal bøie sig og hver tunge skal bekjende, at Jesus er Kristus. Absolut adlydelse vil bli forlangt. Det kan være at de maa ha daab, jeg vet ikke. Herren har ikke aabenbart det. Jeg synes det er godt at vi

stræver helt og holdent for det celestiale rike, og ikke for det terrestriale eller telestiale. Nu, dette er stedet som er beredt for dem som døde uten lov.

Jeg ønsker at dra eders opmerksomhet til andre aabenbaringer som Herren har git i denne husholdning, angaaende dem som er død uten lov.

I kan huske hvordan profeten Joseph ængstede sig over sin bror Alvin. Alvin Smith trodde helt paa Josephs «syn». Men straks før gjengivelsen av prestedømmet og likeledes kundskapen om daab døde han. Joseph var i dyp ængstelse over hans død, og Herren gav Joseph Smith en aabenbaring hvori han sier, at han saa Alvin i det celestiale rike. Alvin var i virkeligheten ikke der, men det var Alvins ret og privilegium engang at komme dit, men han kunne ikke gaa dit foruten daab. Herren sa, at alle som hadde anammet Kristi evangelium hvis de hadde levet, ville ogsaa være kandidater for celestial herlighet. Hvem er de? Hvordan kan det bestemmes?

Nogle mennesker indbilder sig, at livets problemer vil med en gang bli klargjort og at de vil vite at dette er Kristi evangelium saa snart de dør. Jeg har hørt folk si, at de tror, at naar de dør vil de møte Peter og at han vil forklare alt. Jeg svarte: Du vil aldrig se Peter førend du anammer Jesu Kristi evangelium, levende eller død, ved ældsternes hænder i denne kirke. De vil møte disse mænd til hvilket denne ret og myndighet er git, for denne generasjon skal motta det, fra deres hænder som er blit æret med prestedømmet i denne husholdning. Levende eller død skal de ikke høre det fra nogen anden.

Menneskene vil ikke vite noget mere naar de er døde, end de vet mens de lever. Bare det, at de har gaat gjennem den forandring som kaldes døden. De vil ikke kunne forstaa evangeliets sandheter paa anden maate, end de fatter og forstaar dem her.

Saa naar de hører evangeliet blir prædiket, da vil de motta det med glæde, likesom vore fædre gjorde. De vil elske det av ganske hjerte. Da vil det være let at vite hvem de er. De som er død foruten kundskap om sand-

heten, de som vil motta den av hjertens glæde, vil ogsaa være kandidater for celestial herlighet.

Naar du dør og gaar til aandeverdenen, da vil du arbeide i mange aar og prøve at omvende personer som gaar deres egen kurs. Nogen av dem vil omvende sig, nogen av dem vil lytte, mens andre er motstridende som følger sin egen vilje og begjær, og denne gruppe vil bli mindre og mindre indtil hvert knæ skal bøie sig og hver tunge skal bekjende.

Det vil kanske ta os et tusen aar at gjøre det. Men dem som er av Israels blod og som ville ha anammet evangeliet hvis de hadde levet, men paa grund herav ikke erholder disse velsignelser, vil paa samme maate motta det i aandeverdenen.

Nu ønsker jeg at gaa litt længer og plasere os og vor slekt og vore forfædre, for at være istand til at fortælle eder hvorfor der er en saa stor del der dør foruten lov, og hvorfor du og jeg er kommen i besiddelse av kundskapen om loven. Profeten Joseph Smith sa — du vil finde disse ord i den 4. bok av Kirkens historie, side 231, og det var da døpefonten i Nauvoo tempel var færdig — profeten sa: «De hellige har det privilegium at være døpt for deres avdøde slektninger, som de tror ville ha anammet evangeliet hvis de hadde levet, og om de hadde hat anledning til at høre det, og som har annammet evangeliet i aandeverdenen, gjennem de instrumenter som har været beskikket til at prædike til dem, mens de var i fængsel.»

Denne indskrænkning som var git til de Siste Dages Hellige, angaaende daab for de døde, var til deres nærmeste avdøde slektninger som hadde død, og som de trodde ville ha mottat evangeliet. Det er alt. Og ingen anden. Nu da vi ikke er beredt til at bedømme vore døde forfædre som vi ikke kjendte, har kirken gaat litt længere og har git kirkens medlemmer lov til at utføre ordinanser for alle deres nærmeste avdøde slektninger, undtagen mordere.

Der kan ikke bli nogen ordinanser utførte for dem som har utgydt blod og derved begaat mord. Vor plikt er at utføre ordinanser for vore døde, enten vi vet om de vil motta det eller ikke. Der er ikke nogen tvil om, at hver eneste en ville ønske at motta det, men nogle av dem kan

hænde ikke er værdig, men mange vil anamme det. Jeg tror i mit hjerte at flere av vore avdøde forfædre vil motta og erholde evangeliets privilegier og velsignelser, end deres levende barn. Dette høres maaske fremmed ut til dig, men jeg er bange for at det antal levende som er berettiget til disse privilegier og velsignelser, vil være mindre end vore døde forfædre, som ogsaa er berettiget til de samme velsignelser.

La os anta at nogen av dem som vi utfører ordinansen for, ikke vil motta det vi har gjort for dem. Skulle det hindre dig? Nei, det skulle ikke. Herren sa: «Det er bedre at mætte ti uværdige, end at vende en retfærdig bort.» Om der var bare faa av vore forfædre som var værdige til disse velsignelser, ville vi ikke da utføre ordinanser for hele gruppen for at gjøre utvei for de faa? Men jeg sier eder, at der vil være et meget større antal end dette, og de vil længes efter at motta det, og en stor majoritet vil motta disse velsignelser og de vil glæde sig over dem.

Nu mine brødre og søstre, jeg ønsker at I skulle forstaa, at længe før vi var født ind i denne verden, var vi prøvet og atter prøvet i vor foruttilværelse, og det er et faktum, at idag er ti tusen barn født til verden og mere end det, og et visst antal av dem gik til hottentotterne i Sydhavsøerne, et tusen gik til kinesiske mødre, et tusen gik til negrenes mødre og et tusen gik til skjønne hvite Siste Dages Helliges mødre. Hvorfor saa stor forskjel? Du kan ikke fortælle mig at hele denne gruppe av ti tusen eller hvad end det tal monne være, var foruten aarsak utpekt eller merket til at gaa dit, og at de var mænd og kvinder med like stor berettigelse. Aanderne som ved fødselen iforer sig et legeme har eksistert som et væsen i lange tider, før de kom ind i dette liv, de begynder som barn i dette livs tilværelse, men var voksne prøvede sjæle. Derfor sier jeg til eder selv, at længe førend vi kom ind i dette liv, alle forskjellige slags raser eksisterte, likesom de eksisterer nu. — Enhver søker sin like.

Hvorfor er det saaledes i denne kirke, at vi ikke meddeler prestedømmet til negrene? Det er paastaat at pro-

feten Joseph har sagt — og jeg har ingen grund til at motsi det — at det er for noget som de har gjort i foruttilværelsen. Det er paastaat at de var nøitrale og stod hverken paa Kristi side eller paa djævelens side. Men jeg er overbevist om, at de har gjort noget før de kom ind i dette liv der hindrer dem fra at erholde dette privilegium. — Nutidens forskjellige raser høster for en stor del frukten av deres levnet i foruttilværelsen.

Hvorfor gav Herren til Daniel uttydningen av den storartede «Nebukadnezars drøm», hvori Daniel var istand til at forklare, længe før de var født, at de forskjellige folk skulle reise sig og regjere paa jorden? Og jeg sier til eder at de var prøvede sjæle før de var fødte ind i denne verden, og Herren sendte med dem sine beste velsignelser og beredte en slektlinje for dem. Denne slektlinje er Israels hus, av Abraham og Isak og Jakob og deres efterkommere. Gjennem denne slektlinje skulle de prøvede sjæle komme, som har bevist deres retfærdighet i foruttilværelsen. Vi kom gjennem denne slektlinje, og vor gren er Josephs hus gjennem hans søn Efraim. Det er fra denne gruppe disse kandidater for celestial herlighet i det store og hele vil komme. Det er derfor vi utfører ordinanser for denne gruppe og ikke for andre.

La os ikke indbilde os, at vi i denne husholdning skal utføre ordinanser for de avdøde kinesere eller hinduer. Absolut ikke. Jeg antar, at det vil ta et tusen aar at fuldføre i vore templer de ventende ordinanser som vil tjene Israels hus til frelse. Det vil ta alle Siste Dages Hellige og alt hvad vi kan gjøre for at ta vare paa vor egen gren — Israels hus. Mens vi utfører ordinanser for vore avdøde forfædre, vil vi om en tid række en grænse. Denne grænse vil være naar vi rækker saa langt som optegnelserne viser. Jeg har sagt, at naar en mand eller kvinde gaar ind i dette arbeide i opriktighet, da vil Herren berede midler og maater paa hvilken de kan erholde oplysning. Vor forstand vil være aapnet og kundskap vil bli tilkjendegit mere end vi nogensinde har drømt om. Hvorfor? Fordi de døde vet en hel del mere end vi tror.

Hvorfor er det som oftest at en av en stand og to av en

slekt anammer evangeliet? Det var kundgjort mig, at det er fordi at de retfærdige døde som har annammet evangeliet i aandernes verden har faat deres bønner besvarte, formedelst at Herren sender kirkens ældster til deres efterkommeres hjem, for at evangeliet kan bli lært til dem og formedelst deres retfærdighet kan de erholde det privilegium at utføre ordinanser for deres avdøde slektninger.

Jeg ønsker at si til eder, at det er med større nidkjærhet at fædrenes og mødrenes hjerter i aandeverdenen er vendt til deres barn, end vore hjerter er vendt til dem. Og saaledes vil Herren aapne veien for dem som søker oplysning og kundskap.

Jeg husker en hændelse i min egen faders liv. Jeg husker hvordan vi saa frem til fuldendelsen av Logan tempel. Det var omtrent ved at bli indviet. Min fader hadde arbeidet paa dette hus helt fra begyndelsen og fra min tidligste ihukommelse bar jeg middagsmat til ham hver dag, mens han arbeidet med at hente sten ned fra stenbruddet. O, hvor vi saa frem til den store begivenhet! Jeg husker at i mellemtiden holdt fader paa at samle alle oplysninger han kunde angaaende sine slektninger. Det var det fornemste punkt i hans bønner morgen og aften, at Herren ville aapne veien hvorved han kunne faa oplysning angaaende sine avdøde.

Dagen før indvielsen, mens han var ifærd med at skrive ut anbefalingsbreve til medlemmerne av sit ward, som ønsket at være tilstede ved indvielsen, kom der to ældre herrer gaaende nedover gaten i Logan og møtte mine to yngre søstre, og den ene kom til den ældste av de to og gav til hende en avis, og sa: Gaa hen og gi den til din fader, ikke gi den til nogen anden. Gaa saa fort du kan, men mist den ikke. Barnet gjorde som han befalte og naar hun møtte sin mor da ville hun ha avisen, men barnet sa: «Nei, jeg maa gi det til fader og ingen anden.»

Hun blev kaldt ind i værelset og fortalte det hele. Vi saa efter disse herrer, men forgjæves. De kunne ikke sees. Ei heller saa nogen anden dem. Da vendte vi os til avisen. Denne avis var trykt i min faders gamle hjem i England 5 dage før vi mottok den. Vi var forbauset, da denne avis

ikke paa nogen jordisk maate kunne ha kommet os ihænde paa en saa kort tid, saa vor nysgjerrighet tiltok og vi undersøkte den. Da vi læste bladet fandt vi paa den ene side skrivelser fra en av avisreferenterne som hadde reist paa ferie, og blandt andre steder hadde han besøkt en gammel kirkegaard. De underlige instruksjoner ledet ham til at skrive hvad han fandt paa gravstenene, endog versene, og han skrev ogsaa navnene og dato av fødsel og død og saa videre. Dette utfyldte næsten en hel side av bladet.

Det var den gamle kirkegaard i hvilken Ballard-familien hadde været begravet for aarhundreder, og mange av min faders nærmeste slektninger og venner var begravet der.

Naar denne sak var lagt frem for præsident Merrill av Logan tempel sa han: «Du er autoriseret til at utføre ordinanser for disse, fordi du har motat dette fra Herrens sendebud.»

Det er ingen tvil om, at de døde som hadde anammet evangeliet i aandernes verden hadde indskudt i denne mands hjerte at skrive disse ting, og saaledes var veien aapnet for min fader at motta den oplysning han søkte efter, og saa med alle eder som er opriktige og ivrige i dette arbeide, veien skal bli aapnet og I vil være istand til at samle register meget længere end I nogensinde hadde ventet. Jeg vil si eder hvad som vil hænde. Naar I har samlet eders slekt saa langt som I kan komme, da vil navnene paa eders retfærdige døde, som har anammet evangeliet i aandeverdenen, bli git eder gjennem eders avdøde slektninge. Men bare navnene av dem som har anammet evangeliet vil bli aabenbaret. (Sluttes).

At høre paa en noksaa lærerik prædiken uten at tænke eller overveie dens indhold, er daarskap. Det er likesaa fruktesløst som at saa sæd paa stengrund.

Gud har aldrig git os nogen befaling, uten han tillike har forlenet os med styrke til at utrette den.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Høstkonferansen vil bli avholdt i Oslo den 4. oktober, i Trondhjem den 11. oktober og i Bergen den 18. oktober. Det forventes at konferansepræsidenterne gjør de nødvendige forberedelser. Alle misjonærer og saa mange av søskende der har anledning skulle overvære disse møter.

Misjonspræsident A. Richard Peterson.

Avløsning. Ældste Anthon H. Lund er avløst som misjonær i den norske misjon med tak og ære for godt og vel utført arbeide. Han arbeidet for det meste i Drammens gren. — Søster Margaret Peterson blev avløst som misjonær i den norske misjon med tak og ære for godt og vel utført arbeide. Søster Peterson blev indsat straks efter hun kom til Norge som præsidentinde for den kvindelige hjælpeforening i den norske misjon, hvilken stilling hun holdt indtil hun blev avløst. Med undtagelse av en gren besøkte hun alle grenene i misjonen, og opmuntret søskende til at efterleve Jesu Kristi evangelium. Hun kom til Norge for 2½ aar siden. De reiste med dampskibet «Fredrik VIII» den 29. august. Vi ønsker dem en god reise og en hyggelig hjemkomst blandt deres kjære i Zion.

Avskedsfest. Tirsdag aften den 25. august blev der avholdt en avskedsfest for søster Margaret Peterson og datter Carrie før deres reise hjem til Zion. Et meget godt program blev utført, ledet av Reidar Jacobsen. Chokolade og kaker blev serveret. De fik mange nydelige gaver til erindring, og mange søskende og venner var tilstede.

Møte paa Lillestrøm. Mandag aften den 31. august reiste præsidenten og ældsterne Ernest Jørgensen og Ole Hansen, samt endel av sangkoret og søskende til Lillestrøm og avholdt et godt møte. Ældste Jørgensen bar sit vidnesbyrd og ældste Hansen talte over emnet: «Den trange og den brede sti.»

Misjonspræsident A. Richard Peterson.

FREDRIKSTAD GREN.

Daab. Mandag den 31. august blev Anfin F. Fredriksen, Fredrik U. Fredriksen og Erling E. Jakobsen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste Ernest Jørgensen, og haandspaalæggelsen av misjonspræsident A. Richard Peterson, ældsterne Ernest Jørgensen og Ole Hansen.

STAVANGER GREN.

Daab. Torsdag den 27. august blev John Charles Olsen, Gunhild Sofie Berg og Alf Barak Andersen indlemmet i kirken ved daab. Daabshandlingen utførtes av ældste William Bjørndal. Haandspaalæggelsen av forstander Hilmar Bjørndal og ældste William Bjørndal.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR OKTOBER:

Korlæsning:

Men den som vil bli stor iblandt eder, han skal være eders tjener, og den som vil være den første blandt eder, han skal være eders træl, likesom menneskesønnen ikke er kommen for at la sig tjene, men for selv at tjene og gi sit liv til løsepenge for mange. *Matt. 20 : 26—28.*

Sakramentverset:

O, Fader sku barmhjertig ned
fra himlens høie hvælv,
hjælp os erindre han som led,
og kjøpte os fri fra satans svelg.

Fasteleksen:

Hvorfor tror jeg, hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi betjene hele menneskeslekten, baade levende og døde?

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Børghild Nielsen.

18. *Jesus stiller stormen. — Bespiser 5 000.*

Jesus hadde meget at gjøre. Han lærte folket og helbredet de syke og besværede. Han var ofte meget træt, og undertiden gik han op paa et bjerg alene for at bede til sin himmelske Fader. Til andre tider gik han ut i en baat og rodde over til den anden side av den gallilæiske sjø, og her kunne han nyte en høilig tiltrængt hvile.

En dag efterat solen var gaat ned var Jesus meget træt og han sa til disciplene: «La os gaa over til den anden side.» Der var mange folk samlet om Frelseren og disciplene bad dem gaa til sine hjem. Saa tok de Jesus med i baaten og rodde ut paa sjøen. Endel folk fulgte efter i smaa baater, men da der vistes tegn til storm, reiste disse baater tilbake igjen. Jesus gik bak i baaten og faldt straks i en dyp søvn. Hans hode laa paa en pute. Da opstod en storm. Vinden blaaste saa sterk at disciplene ikke var istand til at styre baaten. Bølgerne slog over baatkanten, saa den var snart fuld av vand og det saa ut som om den ville synke. Og midt i denne storm sov Jesus like fredelig. Disciplene blev rædde, og de vækket Frelseren og sa: «Herre, ser du ikke vi forgaar?» Jesus reiste sig og stod op i baaten. Han rakte ut sine hænder og sa: «Ti, vær stil!»

Pludselig ophørte vinden og bølgerne la sig, og der blev blik stille. Disciplene blev forskrækket og de saa paa hverandre og sa: «Hvad er denne for en, at baade vinden og sjøen er ham lydige?» De burde vist, at han var Guds Søn. De hadde set ham gjøre større ting end at stille stormen, de hadde set ham kalde en død tilbake til livet.

Ved siden av de tolv apostle hadde Jesus valgt og ordineret sytti disciple. Han gav de sytti makt til at prædike

evangeliet og at helbrede de syke. Herren sendte ogsaa apostlerne ut for at forkynde evangeliet, og da de hadde utført sin misjon, vendte de tilbake og berettet alt hvad de hadde set og lært. Saa sa han til apostlerne: «Kom til et avsides sted og hvil en stund,» for der var mange folk som kom og gik, og Jesus og hans disciple fik neppe tid til at spise. De gik derfor ut i en baat til et ensomt sted i nærheten av en by som het Bethsaide.

Men da folket fandt ut hvor Jesus hadde gaat, drog de i flokkevis efter ham. Herren var ikke misfornøiet med dem. Han trængte høilig til at hvile, men de trængte ogsaa høilig til ham, ti de var lik faar uten hyrde. Jesus gik litt op paa fjeldsiden og satte sig. Folket samlet sig omkring ham, og han lærte dem om Gud, og helbredet de syke som blev bragt til ham. — Da dagen næsten var omme gik apostlerne hen til Jesus og sa: «Send folket avsted forat de kan gaa til nærmeste by og kjøpe mat, ti dette er et øde sted.» Jesus sa til Filip: «Hvor skal vi faa brød, saa disse kan spise?» Han sa dette for at prøve Filips tro, ti han viste selv hvad han ville gjøre. Filip sa: «En mængde brød ville ikke engang bli nok, saa hver av dem kunne faa et stykke.» Saa sa Andreas: «Der er en gut her som har fem brød og to smaa fiske, men hvad er det til saa mange?»

Da sa Jesus til sine apostle: «La mængden sætte sig ned i græsset.» Mængden satte sig ned i grupper paa femti eller hundrede, og de fandt ut, at der var 5 000 mænd foruten kvinder og barn. Da folket hadde sat sig, tok Jesus brødene og fiskene og saa op til himmelen og velsignet maten, hvorefter han gav det til disciplene, og de delte det ut til mængden. De spiste alle og blev mætte og der blev meget tilovers. Jesus sa til disciplene: «Samler ind det som er tilovers, saa intet gaar tilspilde.» Hermed lærte Jesus disciplerne en god lekse — ikke at ødsle. — Disciplerne samlet op mat nok til at fylde tolv kurve.

Dette var et stort mirakel, og da folket saa det sa de, at han var Kristus som Moses hadde sagt skulle komme, og de ville gjøre ham til deres konge, men Jesus ville ikke tillate noget saadant. Jøderne var lært av deres prester, at

naar Kristus kom, ville han være deres konge og fri dem fra romerne. Men heri tok de feil. Kristus var ikke kommen for at regjere som en verdslig konge, men for at lære dem om himmerikes rike, og for at fri dem fra deres synder. (Forts.).

DICKS ARBEIDE.

Dick hadde ingen brødre, men bare en søster. Hans far var blit dræpt i krigen, og moren var meget fattig. Det var nu nær jul og Dick ville saa gjerne gi sin søster en julepresent. Hans klær var fillete og han hadde ingen sko. Sneen faldt ned, men han gik ut paa sine bare ben for at faa noget arbeide. Mens han gik nedover gaten fik han se en gammel kvinde som prøvet at gaa over den glatte gate. Han løp bort til hende og sa: «Dersom De vil skal jeg hjælpe Dem over gaten.» Efterat han hadde hjulpet hende i sikkerhet over gaten takket hun ham inderlig.

En forretningsmand hadde lagt merke til dette og han gik ut og spurte Dick hvad han saa efter. Dick svarte at han prøvet at faa arbeide. Forretningsmanden sa: «Du er akkurat en slik gut jeg søker.»

Han tok Dick med sig ind og gav ham tyve kroner uken for at hjælpe ham i forretningen, og han gav baade Dick og hans søster en julepresent.

11 aar. *Arthur Hansen — Canada.*

Den der mangler Herrens aand til sin veiledning, er likesom et skib uten ror i en storm.

INDHOLD: De tre grader av herlighet. — Den norske misjon: Høstkonferansen, avløsning, avskedsfest, møte paa Lillestrøm, daab. — Søndagsskolens program for oktober. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.